

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4711/2022
31.05.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Јасмине Стаменковић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парничном поступку по тужби тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Стевић, адвокат у ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4621/20 од 04.02.2022. године, у седници већа одржаној дана 31. маја 2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4621/20 од 04.02.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4621/20 од 04.02.2022. године.

Образложење

Први основни суд у Београду је донео пресуду 19П1 2290/19 дана 21.04.2021. године, којом је у ставу првом изреке дозволио преиначење тужбе; у ставу другом одбио је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде штете за изосталу зараду и новчану накнаду од 01.07.2016. године до 30.06.2019. године исплати укупан износ од 2.110.602,44 динара са законском затезном почев од опредељеног доспећа сваке појединачне накнаде зараде до исплате; у ставу трећем изреке одбио је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да на текући рачун Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање уплати на име неуплаћених доприноса за обавезно пензијско, инвалидско и социјално осигурање, износ од 1.100.463,79 динара за период од 01.07.2016. године до 30.06.2019. године на име тужиоца; у ставу четвртом изреке одбацио је као недозвољену тужбу тужиоца у делу да се обавезе тужена да на текући рачун Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање уплати на име обрачунатог пореза на доходак грађана износ од 242.404,49 динара; у ставу петом изреке обавезао је тужиоца да туженој накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 12.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 4621/20 од 04.02.2022. године одбио жалбу тужиоца као неосновану и потврдио првостепену пресуду у ставу другом, трећем, четвртом и петом изреке.

Против наведене другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права, позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11... 10/23-др закон) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије изјављене на основу цитиране законске одредбе Врховни суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, као ни разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Побижана другостепена пресуда којом је правноснажно одлучено о захтеву тужиоца на име неисплаћених зарада за период када није утврђено да је тужилац обављао рад код тужене, у складу је са правним схватањем ревизијског суда израженим кроз одлуке у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним и правним основом. У ревизији, ревидент указује на доказаност рада код туженог. Међутим, ради се о фактичком, а не о правном питању. Ревидент не указује на друге одлуке у којима је у истој чињенично правој ситуацији другачије одлучено. Ревизијски наводи тужиоца нису правно релевантан основ за прихватање посебне ревизије из одредбе члана 404. став 1 Закона о парничном поступку.

Како у овом случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као посебној из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, на основу одредбе члана 404. став 2. овог Закона одлучено је као у првом ставу изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 10/23-др закон) и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужилац је поднео тужбу 01.07.2019. године, а преиначио дана 12.11.2020. годину. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне одлуке је 2.110.602,44 динара, што представља динарску противвредност од 17.951,44 евра по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе.

Овај спор из радног односа не односи се на заснивање, постојање и престанак радног односа из члана 441. Закона о парничном поступку, већ на потраживање у новцу. Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне одлуке не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, изјављена ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци овог решења у другом ставу.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић